

N:o 77.

Af herr **P. Jönsson** i Färeköp, om höjning af förslagsanslaget till hospitals underhåll, i syfte att afgiften för patienter tillhörande tredje klassen å anstalt för sinnessjuka måtte nedsättas.

Vid skilda tillfällen hafva i Riksdagen motioner väckts i syfte att å statsanstalt för sinnessjuka intagen medellös eller mindre bemedlad sinnessjuk skulle beredas kostnadsfri vård eller vård mot lägre afgift än den för patient i tredje klassen framställda. Sålunda ifrågasattes år 1885, att kostnaderna för medellösa sinnessjukas vård skulle bestridas af staten; år 1887, att för medellös sinnessjuk skulle erläggas half afgift i lägsta klass; år 1889, att afgiften, då 55 öre, skulle nedsättas till 25 öre om dagen för tredje klass patient, hvilkens medellöshet blifvit behörigen styrkt och för hvilken kommunen betalade afgiften; år 1893, att staten skulle åtaga sig omkostnaderna för medellösa sinnessjukas vård å upptagningsanstalt och å hospital, samt år 1897, att medellös sinnessjuk skulle erhålla kostnadsfri vård.

Huru välvilligt än vederbörande utskott — särskildt statsutskottet i fjor — stält sig till syftet med föreliggande sådant förslag, har intet af de nämnda förslagen föranledt till någon Riksdagens åtgärd med undantag af det år 1889 framlagda, då Riksdagen anhöll, »att Kongl. Maj:t täcktes taga i öfvervägande, om icke afgiften för underhåll och vård å rikets hospitalsinrättningar för tredje klassens patienter, hvilkas medellöshet blifvit behörigen styrkt, måtte kunna, utan att allt för mycket betunga statsverket, nedsättas».

På denna skrifvelse har emellertid Kongl. Maj:t icke till Riksdagen inkommit med något svar. Sannolikt har förslag uteblifvit med anledning deraf, att kongl. medicinalstyrelsen vid den tidpunkten haft betänkligheter med afseende på bristande utrymme inom hospitalen och asylen, samt att man kunde befara, att, sedan afgiftens nedsättande vållat statsverket ökad kostnad för hospitalsvården, Riksdagen skulle finnas mindre offervillig för hospitalens fortgående utvidgning och förbättring.

Emellertid är numera utrymmet å hospitalsinrättningarna betydligt utvidgadt och statskassan i en vida lyckligare ställning, så att afgiften för sinnessjuka utan känbar svårighet kan nedsättas till välbehöflig lättnad för de kommuner, som härutinnan äro hårdt betungade och i alla fall få vidkännas sina mer än nog dryga fattigvårdsutgifter, liksom ock enskilda personer, uti knappa omständigheter befintliga, hvilka drabbats af denna vidtomfattande olycka, jemväl tarfa en rättmätig lindring. Och en sådan lindring kan väl rätt gerna ingen förmena, derest kostnaderna fördelas på så stor bärvidd som statskassan. Enligt kongl. medicinalstyrelsens berättelse skulle antalet af de nästlidet år å statens anstalter för sinnessjuka vårdade patienter i tredje klassen hafva varit 3,025. Om för ett så stort antal patienter i tredje klassen afgiften nedsattes till hälften af den senast fastställda, skulle statskontoret sålunda få vidkännas en ökad utgift för hospitalsvården af omkring 276,000 kronor. För ett ganska stort antal patienter i tredje klassen har ju staten dock enligt gällande stadga angående sinnessjuka att ensam bekosta vården å sina anstalter.

Min mening är ej heller, att nedsättning i afgiften skall medgifvas för andra än medellösa och sådana mindre bemedlade, som styrka sig vara af nedsättningen i verkligt behof.

Den ökade börda, staten finge vidkännas för nedsättningen, torde då helt visst kunna begränsas till något under nyssnämnda summa.

På anförda grunder vågar jag därför vördsamt hemställa,

att Riksdagen ville, för åvägabringande af nedsättning i afgiften för patienter i tredje klassen å anstalt för sinnessjuka till hälften af dess senast fastställda belopp för medellösa och de mindre bemedlade, som styrka sig af sådan nedsättning vara i behof, höja förslagsanslaget under 8:de hufvudtiteln till hospitals underhåll med ett belopp af 250,000 kronor.

Stockholm den 26 januari 1898.

Per Jönsson.

I motionen instämmer:

Per Ersson,
Vestlandaholm.